

Tunus'ta halk ayaklandı 23 yıllık hanedan Ziya Bin Ali kaçtı ama...

“Diktatör devrildi, diktatörlük yerinde duruyor”

(18.01.11) – Kuzey Afrika ülkesi **Tunus**'ta sosyal bir ayaklanmanın sonucunda ülkeden kaçmak zorunda kalan Cumhurbaşkanı Bin Ali'nin ardından ülkenin geleceği belirsizliğini koruyor. Bugün yanıtlanması gereken soru, ayaklanma tüm sonuçlarına ulaşacak mı, yani diktatörden sonra burjuva diktatörlüğü yıkılacak mı, yoksa düzen yeniden mi kurulacak? Halihazırda gelişmeler bu ikincisinin yaşama geçirilmekte olduğunu gösteriyor.

Hem de bu, en kaba biçimde yapılıyor. Öyle ki; Bin Ali rejiminin tüm kalıntıları yeni kurulmakta olan hükümetin de ana omurgasını oluşturuyor. Hükümet de yine eski hükümet partisi olan Anayasal Demokratik Birlik Partisi (RCD) tarafından kuruldu. Göstermelik olarak da liberal bazı parti ve sendikalardan kişilere de hükümette yer verildi. “Milli birlik hükümeti” adı verilen bu hükümeti kuran Anayasal Demokrat Birlik Partisi'nin (RCD) lideri Muhammed Gannuşî tam 12 yıl boyunca Bin Ali'nin gölgesinde başbakanlık etmiş olan bir kişi. Bu parti ayrıca hükümette içişleri, dışişleri ve maliye gibi tüm temel bakanlıkları da almış durumda.

Koltuklar paylaşıldı

Halk ayaklanmasını bastırarak düzeni yeniden kurmakla yükümlü olan bu hükümete katılan partilerden İlerici Demokratik Parti'nin lideri Necip Çebi Kalkınma Bakanı olurken, sosyal-demokrat Demokratik Emek ve Özgürlükler Forumu lideri Mustafa Cafer'e de Sağlık Bakanlığı koltuğu verildi. Diğer bir “solcu” lider Ahmet İbrahim'e ise Eğitim Bakanlığı münasip görüldü. Doğal olarak komünist ve devrimci iddialar taşıyan parti ve gruplar ise hükümetten dışlandı. Bu arada hükümette yer almak isteyen İslamcı Nahda hareketinin lideri Raşid el Gannuş'un hükümete katılma isteği de reddedildi.

Belirtmek gerekir ki, emekçiler ayağa kalkana kadar Bin Ali rejiminin arkasında duran emperyalistler, halk ayaklanmasının ardından Bin Ali'ye sırtlarını dönerken, düzenin yeniden

kurulmasını da hararetle destekliyorlar.

Boşluğu burjuva siyasal güçler dolduruyor

Tunus'taki bu siyasal tablo, kapitalist sömürü düzeninin bugüne kadar temel dayanağı olan kokuşmuş Bin Ali rejimine başkaldıran emekçi yığınların, rejimi devirmekle birlikte düzeni değiştirmek için iktidarı alabilecek siyasal örgütlülüğe sahip olamamaları gerçeğine işaret ediyor. Bu nedenle de bugün için ortada duran iktidar boşluğunu örgütlü olan burjuva siyasal güçler dolduruyor.

Fakat bu yine de düz bir süreç olarak ilerlemeyecektir. Çünkü kokuşmuş Bin Ali rejimine başkaldıran emekçiler büyük ölçüde durumun farkında. Büyük bedeller ödeyerek Bin Ali'yi kovduktan sonra onun koltuğuna yeni Bin Aliler'in geldiğini görüyor, bundan dolayı da sokakları terk etmiyor. Gösterilerde de bu bilincin bir ifadesi olarak "Diktatörlük partisi defol", "Devrim devam ediyor. RCD defol" gibi sloganlar atılıyor. "Biz sahte demokrasi için isyan etmedik. Sahte muhaliflerle hükümet istemiyoruz" şiarını yükselterek sokakları terk etmeye niyetlerinin olmadığını ortaya koydular.

Ayrıca sosyalist ve komünist siyasal güçler de mevcut siyasal koşulları büyük ölçüde doğru biçimde tanımlıyorlar. Örneğin halihazırda Paris'te sürgün hayatı yaşayan muhalif solcu lider Munsif Marzuki şöyle konuşuyor: 90 kurban, dört aylık devrim bunun için mi? Bu maskaralık. Tunus daha fazlasını hak ediyor. Birlik hükümeti sadece lafta, çünkü bu kabine diktatörlüğün partisinin üyeleriyle oluşturuldu. Tunus İşçileri Komünist Partisi lideri Hammami ise geçtiğimiz günlerde verdiği demeçte, "Diktatör devrildi, diktatörlük yerinde duruyor" biçiminde konuşmuştu.

Ancak emperyalistlerin ve burjuvazinin iktidarı vermeye niyeti yok, bu nedenle de Bin Ali devrilene kadar harekete geçmeyen ordu, namnlularını emekçi halkın üzerine doğrularak hareketin önüne geçmeye çalışıyorlar. Emekçi halk isyanını sahte demokrasiyle olmazsa silahlarla bastırmak istiyorlar.

Emekçiler sonuna kadar gitmeli

Sonuç olarak, Tunus'ta kendiliğinden bir biçimde ayaklanan emekçi halk diktatörü ülkeden kovdu, ancak henüz bu yaşanılanı devrim olarak tanımlamak mümkün değil. Devrim için emekçilerin sonuna kadar gitmeleri, ayaklanmanın nedeni olan işsizlik ve yoksulluğun kaynağı olan kapitalizmi ortadan kaldırmak üzere burjuva diktatörlüğünü yerlebir ederek kendi iktidarlarını kurmaları gerekiyor.

Şu durumda emekçiler içerisinde dinci gericiliğin etkisi büyük ölçüde silinirken, sol hareketler ise oldukça güçlü bir durumda. Ancak önemli olan devrimi gerçekleştirebilecek güç ve kapasitedir. Bugün ise en azından ortada bu güç ve yetkinlikte bir parti görünmüyor.

Diğer taraftan Tunus emekçi halkının ayaklanması bastırılrsa dahi, bu ayaklanma başta bölge olmak üzere dünyadaki sosyal mücadelelere ilham olmaya devam edecektir. Emperyalistlerin ve burjuva diktatörlüklerin korkusu da bundandır.